



Idősebb emberek gyakran félig komolyan kérdezzgetik a fiatalokat, hogy mi értelme van egy olyan szórakozásnak, amelynek lényege, hogy elrúgják a labdát, s aztán tucatnyian futnak utána. A ma 80 éves Major Imre ezt megmosolyogja, 1952–1962 között a galambfalvi csapat leigazolt játékosa volt, átporoszkaált néhány focipályán, három bajnokságot nyert.

Folytatódik a Homoród-Rika-Küküllő Leader Egyesület Érték-kaland (ÉK) elnevezésű kezdeményezése, melynek célja, hogy az egyesület által lefedett térség közismert vagy éppen rejtett értékeit felleltározza, megismertesse, továbbá játékok és túrák által tovább népszerűsítse. Készül tehát térségünk ÉKességeinek leltára, gyalog- és biciklitúrákkal fűszerezve. Az Érték-kaland médiapartnere az uh.ro.

„Akkoriban még nem volt ennyi csapat, Betfalvára, Bögzőre, Fiafalvára, Rugonfalvára és Zetalakára emlékszem vissza. Rajoni bajnokságnak hívták, nem körzetinek” – meséli Imre bácsi.

Nem voltunk puhányak

Ma is igazi sportember, hisz mindenekelőtt a csapatot szeretné bemutatni, azokat az embereket, akikkel együtt játszott a kezdetekben. Miután felsorolja a neveket, eszébe jut egy régi emlék is.

„Akkoriban sokkal durvábbak voltak a népek. Egyszer Zetalakán játszottunk. Az emberek körbegyűlték a pályát, flekkeneztek, s ment az ivászat. A játékvezető nem jött el, így egy helyi bírónak kellett sípolnia. A védelemben játszottam, a jobbszélső csatárunk pedig állandóan lesben volt, s a bírót ezt engedte. De nem én, úgy felvágtam, hogy repült. Nem voltam durva játékos, de

puha sem. Felzúdult erre a nép, rontottak be a pályára, szedtük is magunkat az asszonyokkal, futottunk a Küküllő felé, mert bicskával jöttek utánunk" – regéli Imre bácsi.



A focimeccs egyben családi program is volt, a családtagoknak nem kellett belépőt fizetni. Imre bácsi ma is elmegy a mérkőzésekre, de „csak ha olyan csapat jön,” mert fájós lábú. Napirenden van a magyar focival, a válogatottal is.

„Jó, hogy nem jutottak ki a világbajnokságra, mert csak kacagság lenne!” - mondja mosolyogva. Brazil-spanyol döntőre tippel, a hazaiak győzelmével.

Négy és félszer bajnok Attila

Négy napja, hogy bajnoki aranyérmet akasztottak a Nagygámbfalvi Ardita labdarúgóinak nyakába, 18 pontos előnnyel győztek, erre sem nagyon volt példa a múltban.

Szőcs Attila 1987 óta tagja a keretnek, 95-től a vezetőségnek is tagja, 2000 óta pedig egyedül irányítja az együttes életét. A mostanival négy és fél bajnoki címet nyert, korábban '95-ben, 2008-ban és 2009-ben.

A „fél bajnoki” cím a 2000-es évek közepén jött össze, amikor „bajnokot csináltak” az örök rivális Farcádból. Érdekes a történet.



„A körzeti bajnokság akkori szabályai kötelezték a bajnokot, hogy a megyeiben induljon, ha nem tette, akkor egy bajnoki szinttel visszatorolták, mi egyiket sem akartuk.

Utolsó fordulóban itthon játszottunk Sófálvával, veszítenünk kellett, hogy másodikkak legyünk. Jóban voltunk a sófalviakkal, egy láda sört ígértünk nekik, csak hogy megverjenek. A 88. percben 2–1-re vezettek is, de Csíki Szabolcs fejtelt egy nagy gólt, erre én úgy felháborodtam, hogy dühömben a földön fetrengtem. Utána két évig cukkoltak, hogy akkora volt a gólörööm, hogy a földhöz vertem magam. Szerencsére, Farcád megnyerte a meccsét így mi a döntetlennel is másodikkak lettünk. Gyorsan meg is változtatták a rendszert” – meséli Szócs Attila.

A választópolgárok is szeretik a focit

A megyei bajnokságból azért nem kértek, mert semmi varázsa nem volt mondjuk Gyergyószárhegy legyőzésének, mikor a körzetiben voltak „az igazi” ellenfelek.

„Apósom 77 esztendő, aki minden meccsünkön ott van, idegenben is, azt mondta: fiam, meg kell verni Betfalvát, Lövétét, s ha lehet az Udvarhelyi Sportingot, a többi nem számít” – büszkélkedik Attila.

A galambfalvi csapatnak – az ifikkel együtt – 38 játékosa van, a nagycsapatnál 18-an játszanak. Hogy mi a sikerük titka? Gyorsan jön a nevetéssel kísért, magától értetődő válasz: „Jók

vagyunk!"

Tény viszont, hogy Galambfalvának van az egyik legjobb labdarúgó pályája a megyében.

„Igen, mert nálunk szeretik a focit, ebben nagy nálunk az összhang. A polgármesterrel kezdve, a tanácson át, az utolsó választópolgárig" - mondja félig tréfásan, félig komolyan a galambfalvi csapatvezető.

Az éppen zajló vb-vel kapcsolatosan nem szívesen beszél. Úgy véli, hogy a tornát egy olyan periódusban rendezik (közvetlenül a fárasztó, kimerítő hazai bajnokságok után), amikor nem kapunk eléggé tiszta képet a csapatok teljesítményéről. De azért elmondja, hogy a döntőben egy brazil-argentin párosítást látna szívesen.